

„Mladi orel“ se bo vrnil

Zaloigra Napoleonovega sina

Edini sin velikega Napoleona iz njegovega zakona z avstrijsko vojvodinjo Marijo Lujzo, kateri je že ob svojem rojstvu dobil ponosni naslov rimskega kralja, je po dolgem hiranju umrl julija meseca leta 1832 v Schönbrunnu ter so ga kot cesarjevega vnuka pokopali v grobnici kapucinske cerkve, kjer pokopavajo vse Habsburžane. Že dolgo so Francozi nameravali krsto z mrtvim truplom »mladega orla« prepečiti v Pariz in ga tu slovesno pokopati, toda Habsburžani tega niso pustili. Sedaj so se pa razmere spremenile in tako bodo menda dne 20. marca 1936, na 125. rojstni dan rajnega Napoleona II. njegovo truplo res pripeljali v Francijo.

Napoleonovega sina, ki bi bil moral postati francoski cesar kot Napoleon II., so habsburški cesarski krogi nazivali »vojvoda reichstataki«. Ta vojvoda je silno tragična prikazen v zgodovini. Umrli je v strahotni samoti šele 21 let star. O njem je ljudstvo vedelo polno legend, ki so v zvezi s padcem Napoleona, njegovega očeta, Metternich, tedaj vsemogočni avstrijski kancler, se je bal priljubljenosti Napoleonovega sina, zato je lepega in nadarjenega mladencič spravljal v samotni kraj ter nobena vplivna osebnost ni mogla do njega. Na šahovnici vsemogočnega kanclerja je bil »mladi orel« važna figura, katero je hotel ohraniti neškodljivo s tem, da jo je dal skrbno stražiti. »Mladi orel« se nikdar ni smel zavedati, da so mu zrasle peruti. Čeprav je avstrijski cesar ugovarjal proti takemu ravnanju s svojim vnukom, katerega je imel zelo rad, je vendar Metternich celo cesarja znal ustrahovati.

Mladenčeva bolehnost je Metternichovim načrtom prišla na pomoč. Kancler je ukazal opustiti vse, kar bi bilo utegnulo izboljšati zdravstveno stanje cesarjevega vnuka in Napoleonovega sina. Šele, ko se je jetika v mlademu telesu tako razvila, da za mladenčiča ni bilo nobene rešitve več, mu je začel izkazovati večjo naklonjenost ter mu je celo dovolil, da sme odpotovati v Italijo iskat izgubljenega zdravja.

Zanimivi so zapiski kneginje Melanije, ki dokazuje, da je kancler Metternich dobro vedel, da se igra z življenjem Napoleonovega sina. Dne 20. aprila 1832 je zapisala v svoj dnevnik: »Cesar je Clemensu rekel, da je zbral zdravilke, da bi se z njimi porazgovoril o bolezni svojega vnuka. Vsi zdravniki pa so potrdili, da je zdravstveno stanje bolnikovo obupno. Kadar kašlja, se mu trgajo že pljuča, zaradi česar bo živel samo še nekaj mesecev. Naj se zgodi božja volja!«

Nekaj tedno kasneje so se visoka gospoda menili z bolnikom o njegovem potovanju v Neapelj ter so mu povedali, da so nalašč za to pot zgradili tako kočijo, v kateri bo lahko ležal in spal. Toda to je bila le tolažba za bolnika, ker so vsi vedeli, kaj ga čaka. Bolnik je kazal vedno več veselja za življenje, kar pa je bilo le kakor plapolanje luči, preden ugasne.

Octave Aubry piše v svoji knjigi, ki je pred kratkim izšla, o »rimskega kralja« takole: »Metternich je zopet prišel v Schönbrunn. Ko so vojvodo sporočili, da ga je prišel Metternich obiskat, je vojvoda samo počasi zmajal z glavo. Zakaj je kancler prišel? Ali morda zato, da bi se prepričal, da bo njegova žrtev umrla? Prav nič ni bilo več potrebno tega trdosrčneža sprejemati, se mu smehljati in se mu zahvaljevati. Čas družabnih laži in hlimbe je minil. »Spretni komedijant« ni hotel več igrati. (Metternich je namreč vojvodo imenoval »spretnega komedijanta«, ker se ga je bal.) Zakaj naj bi sedaj »komedijant« še igral, ko je videl, da je vse izgubljeno. Kaj naj bi sedaj ob smrtni uri rekel možu, ki je bil kriv vsega ponižanja, njegove ječe in njegovega trpljenja? Skozi priprta vrata je Metternich videl bolnika v postelji. Videl je, da je strašno spremenjen. Oči so bile ugasle, zlati lasje brez bleska, koža rumena in suha. Metternich je odšel brez vsakega sočutja, ne da bi bil spregovoril besedico tolažbe njegovi materi, in prav gotovo tudi brez vsake težke vesti — Napoleonov sin je po tem obnašanju lahko spredel, da bo moral kmalu umreti.«

Novi boji na abesinski severni fronti so se začeli, ko so večji abesinski oddelki nenadno prekoračili reko Takaze. Italijani so se morali umakniti daleč nazaj, dokler jim ni prišla pomoč. Abesinci so hoteli udariti proti Aksumu.

Lov na tigra v džungli

Lov na tigre je priljubljen sport indijskih maharadž. Ta zabava je zares kraljevska, ker zahteva velike stroške in je pogosto popolnoma brezuspešna, kajti tiger je zelo budna zver, ki ima bistro oko in tenak sluh.

Tigra love na dva načina: z nastavljanjem vabe ali pa z gonjo domačinskih lokostrelcev. Prvega načina se poslužujejo ponajveč odlični lovci, maharadže in Evropejci, drugega pa prvotno domače prebivalstvo. Lov na vabo se pričinja navadno že nave zgodaj zjutraj. Kadar opazijo v bližini krvoločnega gozdnega potepuha, napode lovci v kotlino za vabo kakega bivola. Gladni tiger ga kmalu zavoha in se vrže nanj. Naglo ga raztrga in se prične nato gostiti z njegovim mesom. To traja po več ur. Medtem se približa maharadža s svojimi pomagači, ki obkolijo nasladno uživajočega samogoltnega. Sam maharadža sedi navadno na slonu, njegovo spremstvo pa se dandanes poslužuje težkih avtomobilov. V kilometerski oddaljenosti od zveri, ki po svoji gostiji mirno počiva, posejajo lovci na primerna mesta. Ko so dobro proučili položaj, se začne polagoma in na vso moč previdno po pomikati proti zveri. Vsakršen šum, vsakršen glas utegne biti usoden za njihovo življenje. Maharadža in njegovi pribojniki drže v rokah puške, pripravljene za strel. Brez dovo-

ljenja svojega gospodarja, ki je navadno izbo-

Mnogo nevarnejši in dolgotrajnejši pa je drugi način lova. V tem primeru se vržejo domačini v gostih tolpah na tigre, ga z divjim bobnanjem in trobentanjem preplašijo ter zapodijo v kako zaraslo kotlino, kjer ga potem od vseh strani obstreljujejo s puščicami. Taka gonja je redkokdaj brez človeških žrtev. A v Vzhodni Indiji človeško življenje nima posebno velike cene, kadar hočejo ljudje ugoditi kaki kaprici svojega kneza.

Po bombardiranju mesta Desle. Pred seboj vidimo gorečo abesinsko hišo, ki stoji blizu ameriške bolnišnice, katero so italijanski letalci tudi zažgali.

Rdeča sovjetija in rdeče vino

Tudi delavski sovjeti so si ustvarili nekakšno novodobno aristokracijo, ki jo tvorijo najodličnejši predstavniki njihovega kadra. Kakor znano, prejemajo boljši sovjetski delavci precejšnje nagrade, ki jim omogočajo boljše življenjsko stališče od drugih. V skupnih tovarniških kuhinjah imajo dva razreda: v prvem razredu so mize pogrnjene z rdečim prtom in oskrbljene z gorčično omako, papriko in poprom, ali pa celo z olivnim oljem in kisom, mize drugega razreda pa so gole in prazne. Pri pogrujenih mizah se podajajo trojna jedila, pri nepogrujenih pa samo dvojna, ki jih prejemajo navadni delavci, da se tako razlikujejo od sovjetskih varovancev tkzv. udarnikov. Udarniki imajo tudi dnevno rezerviranih dve sto mest v moskovski operi in sorazmerno število mest v drugih gledališčih. Udarniki in udarnice dobivajo pogosto dopuste ter odhajajo na Krim, kjer si morejo tovariško privoščiti vseh življenjskih radosti.

Mlada sovjetska aristokracija pripada predvsem brezbožnikom, obiskuje protiverške muzeje — nekdanje cerkve — in se vdaja uživanju vseh mogočih časnih dobrin, ker ne veruje v nikakršno posmrtno življenje in se ji po upepelitvi v krematoriju ni treba bati nobene odgovornosti za pozemske zablude. Kakor v zahodni Evropi se tovarišice rade razkazujejo z usnjenimi suknjiči in bombastimi copaticami in si želijo vedno novih vzorcev modnih oblek.

V tovarniških kuhinjah imajo tudi svoje »delavske čajanke«, ki so ob prostem času odprte do petih zjutraj. Zenske, petje in vino je spet ideal mlade Rusije, ki si more po sedemnajstletnem pomanjkanju in stradanju brez nakazne privoščiti ne samo kruha in

Za božič neobhodno potreben
tudi DR. OETKERJEV
vanilinov sladkor!

juhe, marveč tudi izbornega rdečega kimskega vina, ki ga rodijo solnčne gorice pod sivim ruskim nebom.

Ob petindvajsetletnici smrti Leva Tolstojke dne 20. novembra t. l. pa je dobila sovjetska mladina tudi svojevrstno duševno razvedrilo: petnajst milijonov izvodov Tolstojevih zbranih del, ki so razstavljena v Tolstojevem muzeju v Moskvi. Udarniki in udarnice imajo potemtakem razen rdečega kimskega vina tudi rdeče pobarvanega Tolstojke.

Nova kuga v Aziji

Po poročilih japonskih listov je pljučna kuga, ki je izbruhnila v Mandžukuo zavzela sedaj večji obseg. Posebno je divjala epidemija v provinci Kirin. Doslej je zahtevala 51 smrtnih žrtev.

Kakor bi to ne bilo dovolj, je izbruhnila v provinci Mandžukuo doslej neznana bolezen, ki pa k sreči ni nalezljiva. Pri tej bolezni oboli ki padajo in skoraj vedno v prav kratkem sledi smrt. Medicinska fakulteta v Tokio in mnoge medicinske družbe so poslale zdravnike v Mandžukuo, da bi študirali skrivnostno bolezen.

Morda je ista bolezen tudi v Indiji, Ameriki in Avstraliji, odkoder nam o njej poročajo in jo imenujejo bengalska bolezen.

Iz Londona pa poročajo še o neki drugi bolezni, ki se je pokazala v Bengaliji. V teh krajih

je veliko razburjenje, ker je že mnogo ljudi pomrlo.

Kakor pred leti, ko je nastopila pri nas hripa, stoji tudi danes zdravniki pred uganko, čeprav so simptomi te nove bolezni v marsičem podobni kugli. Bolniki tožijo, da jih močno boli glava, da se jih prijemlje omotica in da jih trga po mišicah. Žal je tudi že več ljudi umrlo zaradi posledice te skrivnostne bolezni. Poleg tega so ugotovili, da je kuga zelo nalezljiva in pomeni zato veliko nevarnost za vso Indijo.

Zdravniki, ki proučujejo to bolezen, menijo, da je to neke vrste otrpnenje tilnika ali spinalna bolezen. Skoraj hkratu poročajo iz Avstralije in Amerike, da se je tam pojavila podobna bolezen. Sedaj se trudijo, da bi ugotovili vzrok te nevarne kuge, da bi jo tako o pravem času zajezili.

Lov za tihotapci

Na nemško-avstrijski meji je 2965 m visoka gora Zugspitze, katero šaljivo imenujejo »Meja v nebesih«. Polna je nevarnih previsov in skladov, po katerih imajo tihotapci skrite steze. Na naši sliki vidimo nemško obmejno patruljo na smučeh, ki zasleduje tihotapce.

Šola šahovskega svetovnega mojstra

Novi šahovski svetovni mojster Holanec dr. Euwe je skromen mož, a mora sedaj prenašati celo ploho pozdravov in časti, s katerimi ga rojaki obisplajo. Pa vse to skromno in potrpežljivo prenaša. Dne 17. t. m. ga je sprejel v avdienci holandski prosvetni minister ter mu čestilal k zmagi. Ne da bi bil Euwe za to vedel, so se med tem zunaj zbrali vsi uradniki prosvetnega ministristva ter ga v špalirju pričakovali, ko bo prišel od ministra. Ko se je končno šahovski svetovni mojster prikazal pri vratih, so ga glasno pozdravljali. Dr. Euwe je nekaj časa začudeno gledal, nato pa je spregovoril: »Zahvaljujem se za počastitev. Pa res nisem vedel, da je v ministrstvih tako malo dela.« Glasen smeh vseh navzočih je sprejel to opazko.

Zvečer so Euweju v Amsterdamu priredili častni večer. Na tem večeru je dr. Euwe govoril in na vso moč častil Aljehina. Pri tej priliki se je razglasilo, da je bivši svetovni šahovski prvak Aljehin Euweja pozval na revanšo. Novi šahovski dvoboj se bo vršil leta 1937.

Medved premagal leva

V nemškem mestecu Herne pri Bochumu imajo živalski vrt. Nemško mestece ima živalski vrt, napredna prestolnica Slovencev ga pa nima! Torej v živalskem vrtu v Herneju imajo tudi leva in medveda, ki miroljubno biva v skupni kletki, v kateri pa ju železna pregraja vendar le loči. Lev se za obinstvo malo meni, medved pa se rad skazuje in ponaša s svojo telovadbo. Med seboj

pa sta se obe živali doslej dobro »razumeli«, to se pravi, da si nista nikdar nagajali in ne godrnjali druga na drugo.

Oni dan pa se je medved zopet enkrat skazoval pred ljudmi in kazal, kako zna prevračati kozolce. Plezal je semtertja po železnih križih v svoji kletki. Lev v sosednji kletki se ni prav nič razburjal zaradi tega, ampak je mirno ležal in se delal, kakor da bi spal. Ko je medved rogovilil okrog zapornice, ki je zaprta s protitežjo, so se obesili na rešetko in s tem odprli vrata, ki ločijo eno kletko v drugo. V tem hipu pa je bil lev po koncu in je planil v medvedjak. S težko šapo je udaril po medvedu in ga zbil na tla.

Sedaj pa je tudi medved zgubil potrpljenje in je planil v leva. Boj, ki je nastal, je bil srdit, a je kmalu pokazal, da ima medved debelejši kožuh ko lev. Medved je namreč leva tako zdelal, da je »kralj puščave« ves onemogel obležal v kotu. Ko je medved videl, da nasprotnik miruje, se je še sam pomiril.

»Očka, kaj pa pomeni, če kdo pravi, da je kdo kozla ustrelil?«

»Poslušaj, fant! eč na primer lovec strelja divjega kozla in ga ne zadene, pravimo, da je kozla ustrelil.«

Žena: »Ti bi bil moral vzeti za ženo kakšno neumno in izobraženo dekle.«

»Saj sem se kolikor moč potrudil, da bi tak dobil,« je mož krotko odgovoril.

»Moja hči bo imela 100.000 dote. Kaj pa mi boste vi za to dali?«

»Dam vam lahko pobožnico, če želite.«

L. Šašelj:

Črtice iz življenja in delovanja nekdanjega, Primskovega gospoda

Malo je duhovnikov, ki bi jih ohranilo ljudstvo toliko let v najboljšem spominu, kakor je ohranilo nekdanjega primskovskega župnika f. Jurija Humarja, katerega se spominja ne samo nekdanja njegova župnija Primskovo, marveč tudi druge sosednje župnije okoli Primskovega, četudi bo 19. grudnia že 45 let njegove smrti. Pa tudi ni čudno, saj je bil mož znan po svojem zdravljenju z magnetizmom ne samo po vsej Sloveniji, po Kočevju in Hrvaškem, marveč tudi po daljnjih deželah in državah, celo na Španskem. Leta 1933 je pribeležil mekinjski župnik g. Viktor Čadež 20 prav zanimivih Humarjevih pism pod naslovom: »Pisma primskovskega gospoda« v »Slovenec« od 30. maja do 14. jul. v št. 122-157. Se prej pa je pribeležil »Slovenec« l. 1932 o njem tri članke iz peresa g. prof. Pavla Lokovška in sicer v št. 205, 230 in 231 z dodatkom v št. 234. Ker pa vedo povedati ljudje še dandanes mnogo o njem, skušam sem to, kar se veda o njem, zapisati, da se ohrani v spominu temu res tako nenavadnemu možu, ki je storil toliko dobrega človeštvu s svojim res izrednim zdravljenjem, in ni nič čudnega, če se je čulo, ko so ga polagali v grob, tuženje, da bi se moralo smiliti trdemu kamnu, kakor piše v »Zg. Danici« l. 1891. »Francis«, ki je opisal njegovo življenje in delovanje.

V vasi Sevnjo pod Primkovim, h. št. 23, prebiva vdovec Miha Mirkovič, ki je v 80. letu, in je služil v svoji mladosti pri Humarju za hlapca in gospodarja, ker se je H. sam malo brigal za kmetijo, in sicer od l. 1885 do 1890, in je bil obenem tudi cerkovnik nekaj let. Tega sem obiskal in ga prosil, naj mi pove, kar se še spominja iz Humarjevega življenja in zdravljenja. Naj tu pribeležim vse, kar sem zvedel od njega, pa tudi, kar so mi sporočili še razni drugi ljudje.

H. se je nosil čisto priprosto v domači obleki. Nosil je »prsnice« srajco t. j. iz domačega, nebeljenega platna. Svojo postelj je imel postlano s sirobovinjo. Užival je domačo hrano, samo zjutraj je imel kavo. Ves 40-danski post ni jedel nič tople hrane do večera, šele zvečer je užil kaj gorkega. V gostilno ni šel nikdar. Za gospodarstvo se ni ekoranj nič brigal, a vendar je imel prav lepo in debelo živino. Telet ni nikdar prodajal za zakol, ampak je vse doma redil. Ob nedeljah ni hotel nikdar nič prodajati ali se sploh kaj pogajati za prodaj.

Kolarja okoli vratu doma ni nosil, razun v cerkvi. Tudi na potu ga navadno ni imel. Za družino z drugimi duhovniki ni maral in je bil najraje sam. Samo s šmarnskim dekanom sta bila prav prijatelja. Nosil je tudi nekoliko brade pod ušesi. Ves 40-danski post pa si ni obrijal ne brk, ne brade. Sploh pa se ni bril z britvijo, ker se je bal, da se bo porezal z njo, ker je bil tako magnetičen, ampak si je brke in brado samo strigel s škarjami. Priporoča se, da je bil poklican enkrat zaradi brade k škofijstvu, kjer so mu očitali, da nosi brado. On pa se je neki odrezal: Kaj pa vas briga moja brada!

Z doma je šel večkrat in ga ni bilo nazaj večnih po ves teden. Ko se je pa vrnil, je prinesel seboj obilo denarja, katerega je pa porabil vsega le za cerkev. Če je kaj delal ali popravil pri cerkvi, je dal vse iz svojega in ni prosil vernikov, da bi kaj prispevali, razun enkrat, ko je šlo menda za zvonik. Takrat je prosil s prižnice, naj bi dali in zbrali po stanovich, pa je dostavil: fantje pa vem, da ne bodo dali veliko, ker imajo vse druge potrebe. Pa so se fantje dogovorili, da bo dal vsaki po 1 gld., kar so tudi dali in so tako nabrali in darovali ravno oni največ, zakar jih je potem posebno pohvalil.

Ko je bil prišel Miha Mirkovič k njemu v službo, ga je poslal H. angelo soboto na Veselo goro na sejem vole kupit. Seboj mu je dal tudi kos papirja in mu naročil: Tole imej pri sebi, pa te ne bo nikdo goljufal.

Ko je bil Mirkovič star 25 let, so ga močno oči bolele. Ščimelo ga je, solze so mu tekale iz oči, sončne svetlobe ni mogel trpeti, in to več let. H. pa je z roko zamahnil proti očem in ga je prav arpo pogledal v oči — kakor tudi vselej, kadar je kaj blagoslavljal — in kmalu mu je odleglo. Dal mu je tudi še papirček, katerega je moral oslinit in devati ponoči na oči. In ozdravel je in ga niso nikdar več bolele oči in vidi še zdaj tako dobro, da bere vse brez naočnikov, četudi je v 80. letu.

Neka mati je nosila otroka, ne še leto stara, ki je imel ošpice. H. Ta ga je blagoslovil in z roko pogladil po roki, pa mu je bilo precej bolje in je ozdravel.

Pri »Fistru« so bili krastavi skoraj vsi v hiši, stari in mladi, po vsem životu. Pa je prišel H. parkrat k njim v hišo in jih pogladil po životu, in so kmalu vsi ozdravili. Hraste so se kar usule.

Na »Kazin« v Praprečah je bilo polno podgan, ki jih niso mogli odpraviti. Dekla je šla na Primskovo in prinesla nekaj višnjevega papirja, katerega je zataknila okoli svinjaka. Dva dni potem je bilo pa toliko podgan, da jih je metala dekla kar z roko iz korita. Nato so pa zaginile in ni bilo nobene več. (Povedal Lovro Praznik, star 75 let, ki je sam vse videl.)

Ženska, samica, stara 84 let, pripoveduje, da je bolela njenim staršem svinja. Šla je za njo na Primskovo po zdravlila. H. pa ji pravi: Le pojdi domov, svinja je zdrava. In res je bila, ko je prišla domov.

V neki graščini, menda Wagensberg-u, je tudi obšel prasec in so poslali po zdravlila na Primskovo. a odgovori H., ni treba, je že poginil. In res je bil.

Še letos je pravil neki mož, da so govorili v Smartnem pri Litiji, da so poginjale v nekem hlevu večkrat krave. Poslali so na Primskovo. Pa je rekel H.: Pogledajte pod jasli in boste našli tam nož. In res so ga našli. Dal jim je blagoslovljenega papirja, katerega so pometali po hlevu. In res ni poslej poginila nobena krava več.

Ana Grdin, samica iz Dolgih njev, stara 56 let, pripoveduje, da jo je H. v njeni mladosti dvakrat ozdravil. Prvič, ko je bila stara 3 leta in popolnoma krastava po obrazu. H. je samo dihlil v njo in za dva dni je bila popolnoma zdrava, vse kraste so izginile. Drugič, ko je bila stara ok. 8 let. Bila je hudo hripava in brez glasu. H. je blagoslovil malisne sladkorčke in jih ji dal, češ, da naj jem-

lje po 2 na uro. Pa jih je vzela samo dvakrat in je bila zdrava.

Neko dekle je prišlo prosit blagoslovljenega kruha za bolno mater. Dobila ga je, pa ga je domu grede sama pojedla, nakar je hudo obolela.

Neka oseba je prišla prosit zdravlila, pa je prinesla seboj za dar svinjsko pleče. Pa ga mu ni izročila, ampak ga skrila v grmovju, da ga bo domov odnesla in zase porabila. Ko je dobila zdravlila, ji pravi H.: »Zdaj pa le hitro pojdi in vzemi tisto pleče iz grmovja, da ga pes ne odnese.«

Ko so na neki njeni pod Marčjim dolom sejali ajdo, je šel H. ravno mimo in je vprašal: »Ali ajdo sejete?« Gospodar Blaj pa je odgovoril: »Da, pa je že kasno, ne vem, če bo kaj iz nje.« H. pa je njivo blagoslovil in rekel: »O, bo.« In res ni bila ajda še nikdar tako polna ko tisto leto.

Enkrat so mu fantje ponoči nagajali in razgrajali pred župniščem, da ni mogel spati. Pa jim je »naredil«, da niso mogli iti izpred župnišča in domov vso noč. Šele zjutraj jim je dovolil, da so se razšli. Poslej mu niso nikdar več nagajali.

Ker je ljudi ozdravljaj, četudi zastoni in brez denarja, to ni bilo prav zdravnikom. Pa ga je enkrat pozvala politična oblast na odgovor v Litijo. Šel je. Ko pride v urad, so se ga tako prestrašili, da so kar popadali na tla. To morda ni bilo vse res tako, vendar pa nam kaže to pripovedovanje, kako moč in oblast so mu pripisovali.

Drugič so poslali iz Litije dva orožnika, da ga naj privedeta v Litijo zaradi zaslikaanja, ker je ljudi ozdravljaj. Prišla sta na Primskovo ravno med njegovo mašo. Vprašal ju je, po kaj sta prišla. Ko sta povedala, da ponj, jima veli, da naj le počakata. In res sta čakala ves dopoldan, ker nista mogla iti nikamor, samo okoli sta hodila. Opoldan pa je vprašal služkinjo, če sta še pred župniščem. Ko mu ta potrdi, ji pravi: »Povej jima, da naj zdaj gresta! Ali gorje jima, če še kdaj prideta.«

Do beračev je bil prav usmiljen in je dal vsakemu najmanj 10 krajčev. Pa pride nekega dne berač in ga mlo prosi podpore, češ, da nima ne krajčevja v žepu. H. ga vpraša: »Ali res nimaš prav nič?« In ko mu ta potrdi, ga hudo ozmerja, zakaj laže in mu pove natanko, koliko ima v žepu. In ko je berač denar preštel, je videl, da ima res ravno toliko, kakor mu je H. povedal. Berač ga je prosil odpuščanja, ker je lagal. H. pa mu je odgovoril: »Jaz ti že odpustim, prosil pa Boga, da bi ti tudi on odpustil, ker si tako grdo lagal!«

V litijeki okolici je prebivala ženska, nekaka potovka, ki je hodila večkrat na mesec na Primskovo. V Litiji je kupila žemlj in te je nosila H. blagoslavljal. Te je dajala potem ljudem proti mali odškodnini za različne bolezni pri ljudeh in pri živini.

Nekoga dne ga je obiskal šmartniski dekan. Imel je psa seboj. H. mu pravi, da naj blagoslovi kruh in ga vrže psu. Ko je to storil, ga je pes hitro pobral in pojedel. Ko ga je pa tudi H. blagoslovil in vrzel psu, ga je ta samo povohal, potem pa zbežal proti vratom.

Kakor pripoveduje Mirkovič, se je ura ustavila, če jo je H. samo pogledal.

Neka ženska mu je prinesla na papir zapisane številke s prošnjo, da naj jih blagoslovi, da bo potem te številke stavila v loteriji. Blagoslovil je papir in je ženska res stavila in zadela terno, pa le malo, ker je premalo stavila.

Rad je tudi prerokoval. Mirkovič je rekel: »Ti Miha boš še ušakal, da se bodo ljudje po zraku vozili in da bodo mrtvi ptiči letali po zraku.« Ko so začeli ustanavljati posojilnice, je svaril pred njimi, češ, da bodo enkrat še prav težko dobivali denar iz njih. Rekel je tudi, da bo prišel čas, ko bodo imeli ljudje veliko denarja, pa tudi čas, ko bo prav hudo zanj.

Kakor pripoveduje Mirkovič, ni minul vse leto niti en dan, da ne bi bilo ljudi k H. prosit ga pomoči v prav različnih potrebah. Včasih pa jih je bilo tudi prav veliko na en dan. O tem vedo povedati tudi naši starejši ljudje, ki pripovedujejo, da so prenočevali po naših vaseh, posebno na Potoku in v Marčjem dolu, večkrat tisti, ki so dohajali oddaleč, kakor Hrvatje, Belokranjci in Kočevarji, ki niso mogli dospeti v enem dnevu na Primskovo. Drugi dan pa so zgodaj odhajali na Primskovo.

Ljudje so prinašali blagoslavljal različne stvari, posebno kruh, sladkor, za živino tudi rastline, katere so včasih kar med potjo nabrali. On sam pa je dajal ljudem največkrat blagoslovljen papir. Imel je knjigo, iz katere je trgal posamezne liste, jih blagoslavljal in dajal ljudem. Blagoslavljal je tudi različna semena, da bi bolje rodila. Blagoslavljal je celo kamenje iz »grobila« pod farovškim kozolecem in je naročal ljudem, naj ga devajo, če je bila živina bolna, ali pod prag, ali pod korito v hlevu. Listje z velike in stare lipe pod cerkvijo pa tudi še dandanes obtrgujejo in ga nosijo domu za bolno živino, češ, da je to lipo H. blagoslovil. Ravnotako odnašajo še dandanes z njegovega groba rastline in cvetice, pa tudi zemljo, ker še zdaj pripisujejo tem stvarim zdravilno moč. Po letu letos je bila prišla neka stara žena na Primskovo in je povpraševala po njegovem grobu. In ko so jo vprašali, zakaj povprašuje, je odgovorila, da bi se mu rada zahvalila na grobu, ker jo je v mladosti ozdravil.

Naj omenim tu še, kaj se mu zgodilo, kakor pripoveduje Mirkovič, na potovanju, ker je bil v domači in slabji obleki in brez kolarja, da ni bilo nič poznati, da je duhovnik. Bil je povabljen k neki gospodi na Stajerskem, kamor se je bil odpeljal z vlakom. Ko izstopi na zadnji postaji, vidi, da ga čaka kočija, poleg katere je stal hlapec, kakor je bilo dogovorjeno. H. hoče kar meniti, tehnič vstopiti v kočijo. Toda hlapec mu ne pusti. H. poskusi še enkrat, na kar mu hlapec zapreži z bičem. Zdaj pa je vzel H. kolar iz žepa in ga dejal okoli vratu, iz česar je hlapec šele spoznal, da je H. isti, ki ga je čakal.

K sklepu naj dodam še tole: Prva služba H. kot kaplan je bila v Adlešičih, kjer je kaplanoval od 17. jun. 1848 do 26. sept. 1850, torej v času, ko je bila odpravljena tla. Ko

Naš ponos

CENA 69. **za dex**

KVALITET 69. **snež**

MODA 79. **in blato**

Blato

je H. videl, da hodijo ljudje vkljub temu še na tlako v pobreški grad — tako so mi pravili ljudje — jih je svaril, naj ne hodijo več saj je tlaka odpravljena. To pa je zvedel t. danji pobreški oskrbnik — bil je menda J. Hočevar — in ga je naznanil na Krpu, kjer so bili takrat vsi uradi za Belo Krajino, in to je bilo zadosti, da je šla potem pritožba zoper njega v Ljubljano in je bil prestavljen v Črnomunjske.

Najboljše vedno sveže blago

posebno pa prima praške šunke in prave kranjske klobase, štajerska jabolka, likerje in sploh vse specerijsko blago za božične praznike priporoča najtopleje kolonijalna trgovina

Franc M. Doberšek
Beograd

Krunska ul. 28, tel. 27-446

Oskrbite si

za Vaše leposlovne, znanstvene in druge knjige primerne preproste ali fine

trpežne vezave

Poslužite se

za vezavo revij: Dom in Svet, Mladika, Ilustracija, Zena in Dom

originalnih platnic

katere Vam nudi

Knjigoveznica Jugoslovanske tiskarne

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 6/II.

ZAHVALA. Ob bridki izgubi našega očka, gospoda

MAKSIMILIJANA PROFTA

stroj, drž. žel. v pok.

izrekamo vsem, ki so v težkih dneh z nami sočustvovali, našo toplo zahvalo. Posebno zahvalo smo dolžni izreči g. primariju dr. Bož. Lavriču in g. dr. Igorju Tavčarju za njihovo požrtvovalnost, dalje gg. stanovskim tovarišem, uradništvu Direkcije drž. žel. in kurilnice, godbi in pevcem žel. društva »Sloga«, Udrženju strojevodij, Sokolu L. Ribarskemu društvu, darovalcem krasnega cvetja, ter prav vsem, ki so draga pokojnika v tako častnem številu spremlili na njivo večnega mira.

V Ljubljani, dne 21. decembra 1935.

Zalužni otroci in ostalo sorodstvo.

ZOLČNI KAMENIK

Brezplačno

pošlamo interesantno brošuro o uspešnem zdravljenju žolčnih kamnov.

Apoteka Sv. Ivana, Zagreb, Kaptol 17.

Prepričaj se

da točim res prvovrstno dalmatinsko šibeniško vino iz lastnih vinogradov, čez ulico črno po Din 8— belo in opolo • • • 9—

Na sveti večer imamo sveže morske ribe. **Restavracija LOYD**

Parni hotel-Cornwall 8 atm. 30 m³
Francis Spiral-turbina 15 P.S., 6 m padača
Generator za sesalni plin za kurjavo in pogon.

Vse v najboljšem stanju prodamo vsled povečanja obrata. — Vprašanja na:

REMEC-Co., Duplica-Kamnik

MONTBLANC

o dar

veselo presenečenje!

Oglejte si veliko izbiro dvokoles, otroških in igračnih vozil, prevoznih trikotnikov, motorjev, avtomobilov, pnevmatike in raznih delov. Cene znatno nižje kot pri konkurenci.

»TRIBUNA« P. BATJEL, tovarna dvokoles in otroških vozilov Ljubljana, Karlova cesta 4.

Da Vam omogočimo v sedanji krizi Vaše razveseliti, nudimo Vam praktična in potrebna darila po izredno ugodnih cenah.

PETIT PARIS

Maribor, Gosposka ulica št. 23.

Novost za smučarja

Za božično darilo 60 din
Jax - vzpenjalka

Dobi se pri trdki Ivan Jax in sin, Ljubljana, Gosposvetska c. 2 in »Sport Kmet«, Aleksandrova

Za naš Božič

Samo naše domače praške

ADRIA

Pitje za volane v različnih gubah
Specielni enel pašolanov rut, šalov, oblek
fini enel vložkov in čipk
Specielni azer za žepne robce
Azuriranje prtov, volan i. t. d.
Predstiskanje ženskih ročnih del — lepi vzorci, čist lik

Vezenje monogramov, zavese, perila s naj-finejšo in najprejnejšo prejo.
Žepni robci komad Din 2—, Din 3—, Din 3:50, Din 5— in Din 6—

Za naše kvaliteto delo nizke cene in hitro postrežbo se Vam izplača pot k

Matek & Mikeš, Ljubljana
samo poleg hotela Struckelj

BANKA BARUCH

11, RUE AUBER
PARIS (9°)

Telef.: Opéra 98-15 — Telef.: Opéra 98-16
Naslov brzojavkam: Jugobaruch Paris 96

Banka Jugoslovanskih izseljencev v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu.
Odpredaja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.
Vrši vse bančne posle najkulantneje.

Poštni uradi
v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune:

BELGIJA: No. 3064-64 Bruxelles,
FRANCIJA: No. 1117-94 Paris
HOLANDIJA: No. 1458-65 Ned. Dienst,
LUKSEMBURG: No. 5967 Luxembourg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Darilo, ki vsakogar osreči...

Božič - Novo leto

Kupujejo se neštivilna darila za vse dni. Ali Vam je izbira težka? Ali hočete, da bo Vaše darilo ugajalo? Eno je gotovo:

SIERA

ugaja mladim in starim

SIERA je čudes tehnike, pojem dovršenosti radiotehnike. SIERA je več kakor to:

Pravi muzikalni inštrument

Ali želite SIERO sebi ali jo podarjate; tako ali tako Vam prinaša veliko veselje.

SIERA RADIO

Pooblaščen trgovci v vseh večjih mestih!

Zastopnik za Dravsko banovino:

»SIERA-RADIO« Bruno Klemenčič - Ljubljana
Miklošičeva cesta 30

Veselo božične praznike in srečno novo leto 1936 želim svojim cenj. odjemalcem se jim za dosedanje naklonjenost zahvalujem, ter se za nadaljni obisk toplo priporočam. — Vabim cenj. občinstvo na neobvezni ogled moje vse ike zaloge raznega **manufakturnega, konfekcijskega, galanterijskega blaga in perila.** — Z odličnim spoštovanjem

I. KROŠELJ nasl. PETER GOBEC
LJUBLJANA, Šmartinska c. 13

Včeraj je Bog poklical k sebi v boljše življenje mojega dragega očeta

Mihaela Slavec

v 85. letu njegove starosti, predvidenega s svetimi zakramenti.

Pogreb blagega pokojnika bo danes v nedeljo, dne 22. decembra ob desetih dopoldne v Braslovčah.

Priporočam ga vsem prijateljem in znancem v molitev.

Braslovče, dne 21. decembra 1935.

Albin Slavec,
čupnik v p.

Izdelovanje likerjev, desertnih vin in sirupov ter žganjarn

PERHAVEC JAKOB

MARIBOR, GOSPOSKA 9
NA DROBNO - NA DEBELO
Tel. št. 25-80

Pristna slivovka, brinjec, droženka, tropinovec, rum, konjak, vse vrste likerjev, malinovec in oranžada

ZAHVALA. Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so spremlili našega nepozabnega

VINKA DEBEVCA

naslednika kr. mornarice

na radni poti, tako v Šibeniku kakor v Ljubljani, se iskreno zahvaljujemo. Posebno se zahvaljujemo za spremstvo gg. zastopnikom bivših mornarjev in častnemu vojaškemu spremstvu, kakor tudi za izredno ljubezničnost kr. mornarice v Šibeniku in za prekrasne vence ter za usluge ljubljanske železniške uprave.

Ljubljana, dne 21. decembra 1935.

Zalujocha družina Debevc.

Vsem prijateljem in znancem naznanjamo žalostno vest, da je naš nad vse ljubljani soprog, oče, stari oče, stric in tast, gospod

VALENTIN FRECE

PAZNIK V POKOJU

v 72. letu starosti, predviden s sv. zakramenti, po daljšem trpljenju, dne 21. decembra 1935 mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb blagopokojnega bo v ponedeljek, dne 23. decembra ob štirih popoldne izpred hiše žalosti Zaloška cesta 10, Moste, na pokopališče k Sv. Križu.

Braslovče, dne 21. decembra 1935.

Zalujochi ostali.

Sax Rohmer

48

Skrivnost dr. Fu-Mančuja

Iz močnega, a človeškega hrupa pristaniškega življenja, iz neprijetnih, toda domačih vzdihov, ki vladajo povsod, kjer ladje požirajo in bruhajo trgovske zaklade, smo prišli v to s kadili prepojeno tišino, kjer je zasenčena luč slikala nejasne povečale kitajskih okrasov, ki so bili na senčniku, na najbližje stene in pustila večji del sobane v zato tembolj opazni temi. Nič od življenja ob temnolasega dečka, čez katerega se je sklanjala Karamanehina zavita postava.

»Končno stojim v hiši doktorja Fu-Mančuja!« je zašepetal Smith. Vkljub dekletovemu zagotovitvi smo se zavedali, da je bližina zločinskega Kitajca namičena s nevarnostjo. Stali nismo v levjem brlogu, marveč na katčem ležišču. Od tistega časa dalje, ko je Nayland Smith pripotoval iz Burme, da je zasledoval to predno stražo rumene nevarnosti, sem v svojih sanjah ponovi ali podnevi le redko kdaj pogrešal lice Fu-Mančuja. Milijoni ljudi, za katere smo bili na delu, so takas počivali — mi pa smo se zavedali krute nevarnosti, ki jo je povzročal pravcati polip, ki se je zasedel v Anglijo — polip, čigar glava je bil dr. Fu-Manču, čigar tipalnice so bili dakoiti, davitelji, in hitro učinkujoča in skrivnostna sredstva, ki so v temi spravljale ljudi brez sledov s sveta.

Karamaneh! sem rahlo zaklical. Zavita postava pod svetilko se je obrnila, da je mila svetloba padala na temno, ljubko obličje sužnje. Ona, ki je bila voljno orodje v rokah Fu-Mančuja, je zdaj postala sredstvo, s katerim se ga naj bi človeška družba osvobodila. Svarbe je vzdignila prst in mi pomignila, naj grem bliže.

Noge so se mi pogrezale v begati preproci, ko sem prišel iz mraka v svetlobni krog, kjer je Karamaneh stala zraven mene in xrla dol na

dečka. Bil je mrtev, kolikor je zapadna veda mogla soditi, toda počasno znanje kitajskega doktorja ga je ohranilo živega, v tistem smrti sličnem stanju.

»Bodite hitri!« je dejala. »Bodite hitri! Obudite ga! Mene je strah.«

Iz škafle, ki sem jo imel s seboj, sem vzel iglasto vbrizgalko in stekleničko, v kateri je bilo malo rumene tekočine. O sestavi te tekočine mi ni bilo nič znanega. Čeprav sem imel stekleničko že nekaj dni, si nisem drznul uporabiti niti malega delca dragocene vsebine za znanstveno raziskavo. Te močno rumene kapljice so pomenile življenje za dečka Aziza, pomenile uspeh za poslanstvo Naylanda Smitha in pomenile pogin okrutnega Kitajca.

Dvignil sem odedo. Deček je bil ves oblečen in je ležal z rokami, prekrizanimi čez prsa. Zapazil sem znamenja prejšnjih vbrizgov, ko sem napolnil vbrizgalko in potem storil, kakor sem upal, poslednji tak poizkus na njem. Dal bi pol svojega premoženja, če bi zvedel pravo sestavo sredstva, ki je zdaj plalo skozi žile Aziza — ki je polagoma pobarvalo osivelo obličje z olivnim odtenkom življenja, ki se je, kakor mi je zdravniško znanje izdajalo, spet mrtvega povračalo.

Toda to ni bil namen mojega posla. Prišel sem, da odnesem iz hiše Fu-Mančuja živo verigo, ki je vezala Karamaneho na njega. Čim bo Aziz zdrav in svoboden, se bodo doktorjeve sponke, ki vežejo sužnjo, pretrgale.

Moja očarljiva družica je pokleknila, trčevito stisnila roke in z očmi požirala obličje dečka, ki doživlja tako čudežno spremembo. Tisti nenadni vonj, ki je vedno spremljal, se je dal komaj zaznati. Karamaneh je hitro dihala.

»Ničesar se vam ni bati,« sem zašepetal; »glejte, vrača se mu življenje. Čez nekoliko trenutkov bo z njim vse dobro.«

Viseča svetilka z nje pestro pobarvanim senčnikom je nad nami lahno nihala, kar je najbrž povzročil kak pih, ki je zavil skozi sobano. De-

kove težke veke so začele trepetati, in Karamaneh se je živčno oklenila moje roke in me tako držala, ko je gledala, kdaj se bodo dolge trepalnice odprle. Tišina na tem mestu je bila že kar nadnaravna, da je že kar pritiskala na nas.

Nadzornik Weymouth je z začudenim licem pogledal preko moje rame.

»Kje je dr. Fu-Manču?« sem zašepetal, ko se je Nayland Smith pojavil zraven mene. »Ne morem razumeti tišine v hiši.«

»Poglejte okrog,« je odgovorila Karamaneh, ne da bi odvrnila pogled iz obličja Aziza.

Ozrl sem se po zasenčenih stenah. Velike steklene omare, police in vdolbine v zidu, so bile tam; toda kjer sem nekoč z balkona zgoraj videl cevi in retorte, posode z neznanimi bitji, knjige z neznano vedo in priprave, ki jih uporablja student tajnih ved in moč znanosti, vse police, omare, vdolbine — vse je bilo prazno. Nikakega sledu ni bilo o rumeno vezanih knjigah, za katere bi kak učenjak dal vse premoženje. Nikjer ni bilo svetelnih blazin in miz; vse je izginilo.

Sobana je bila prazna in gola. Ali je Fu-Manču pobegnil? Tišina okoli nas je dobila drug pomen. Dakoiti in sorodni služabniki smrti — so tudi morali pobegniti.

»Dopustili ste, da nam je ušle?« sem dejal takoj. »Obiljubili ste nam, da nam pomagate, da ga najdemo — da nam pošljete obvestilo — pa ste odlašali dokler —«

»Ne,« je dejala, »ne,« in se me spet oklenila. »Ali se ne prebujate prepočas? Ali ste gotovi, da se niste zmotili?«

Vse njene misli so bile pri dečku, in njena skrb me je ganila. Spet sem pogledal Aziza, ki je bil najbolj čuden bolnik v vsej moji poklicni dobi.

Ko sem mu šel naraščajoče udarce žile, je odprl svoje temne oči — ki so tako bile podobne očem Karamanehe — in v tesnem objemu stekleničke rok se je ujedel in zbudeno strmel naokoli.

Karamaneh je pritnila lice k njegovemu in

mu šepetala ljubeče besede v mehki arabščini, ki jo je bila po narodnosti prva izdala Naylanda Smithu. Dal sem ji steklenico, ki sem jo bil napolnil z vinom.

»Moja obljuba je izpolnjena!« sem dejal. »Vi ste svobodni! Zdaj pa nad Fu-Manču! Toda prej pustimo policijo v hišo, zakaj nekaj groznega je v tej tišini.«

»Ne,« je odvrnila. »Najprej spravita mojega brata ven in na varno. Ali ga hočete vi nesti?«

Dvignila je obličje k nadzorniku Weymouthu, na katerem sta bili zapisani groza in začudenje. Čvrsti detektiv je oprezno kakor kak ženska dvignil dečka, šel z njim skozi senco stopnic navzgor, kjer ga je zakril mrak. Smithove oči so mrzlično žarele. Obrnil se je h Karamanehi.

»Ali se ne igrate z nami?« je rekel osorno. »Storili smo svoj del, zdaj morate storiti vi svojega.«

»Ne govorite tako glasno,« je prosilo dekle. »On je blizu nas in, oh Bog, jaz se ga tako bojim!«

»Kje je?« je nadaljeval prijatelj.

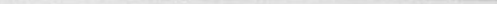
Karamanehine oči so bile zdaj od strahu kar osteklenele.

»Ne smete se ga dotakniti, preden ni policija tu,« je rekla — toda po smeri njenih naglih, vznemirjenih pogledov sem spoznal, da se je zdaj, ko je bil njen brat na varnem, bala za mene, edino za mene. Ob tej zavesti mi je srce jelo burno biti; saj je bila dragulj, ki si ga je moral zaželeti vsak moški. Njene oči so bile polne skrivnosti, ki sem jo več ko enkrat želel razkriti.

»Poglejte — zdaj za onim zastorom, — njen glas je bil komaj slilen — stoda ne vetopite! Tudi takšnega, kakor je, se ga bojim.«

Njen zelo vznemirjen glas nas je pripravil na nekaj nenavadnega. Trageštija in Fu-Manču nista bila nikdar daleč drug od drugega. Dasi sva bila dva in je bila pomoč blizu, sva se nahajala v bivatišču najbolj zvitiga morileca, kar jih je kdaj prišlo iz vzhoda.

(Nadaljevanje.)

IZVLEČEK NAŠIH BOŽIČNIH CEN

Liker servis od	Din 26—	Nogavice ženske od	Din 6-50
Vinski servis od	" 28-50	Nogavice otroške od	" 3—
Servis za črno kavo, za 6 oseb	" 45—	Čevlji moški	" 75—
Servis za kavo ali čaj, za 6 oseb	" 70—	Čevlji ženski	" 65—
Jedilni servis, za 6 oseb	" 250—	Copate moške	" 31—
Damske ročne torbice	" 16—	Copate ženske	" 26—
Veliki nastavek, posrebrjen	" 49—	Hubertus, otroški plašči	" 145—
Nogavice moške od	" 3—	Hubertus, moški in ženski plašči	" 250—
		Ženski plašči s kožuho	" 250—

ANT. KRISPER

Mestni trg 26 LJUBLJANA Stritarjeva 1-3

JOSIP KAGER

Izdovalec draguljev in slatine
preje v Vetrinjski ulici 30

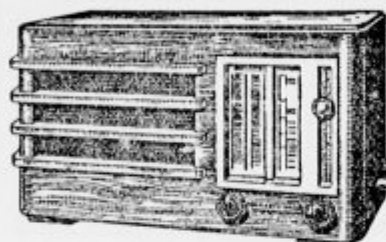
se nahaja sedaj v Mariboru, Miklošičeva ul. 4

Uprava »Slovenca« Maribor

Koroška cesta 1
Podružnica: Aleksandrova 6
Sprejemajo se ogledi in naročila lista,
izvršujejo vsi upravni posli in dajejo
pojasnila ki spadajo v delokrog upravnih
listov.

Predno kupiš radijski aparat,
oglej si najnovejše modele 1936 svetovne tovarne

GRAETZ

ki so glede kvalitete
kakor cen brez konkurence
ter ustrezajo vsem današnjim
zahtevam.

Zahtevajte
brez obvezno predvajanje.

TUDI NA OBROKE!

ZASTOPSTVO:

A. VERBAJS, Ljubljana (poleg SLAMIČA)

ELEKTRO-RADIO

(poleg SLAMIČA)

Svoje cenjene odjemalce in kupujoče občinstvo dovolim si
tem potom obvestiti, da sem prevzel trgovino A. Potokar
Ljubljana, Vodnikov trg 2, katero bom vodil odslej pod firmo

A. POTOKAR - NASL. M. CIMPERMAN

Ljubljana, Vodnikov trg št. 2

S trgovino sem prevzel tudi vso razpoložljivo zalogo
manufakture, katero bom še z najmodernejšimi vzorci
bogato izpopolnil — Imel bom poleg tega stalno na zalogi
tudi **vsakovrstno modno blago** kakor: srajce, trikotažo, ple-
tenine, nogavice itd., prizadevaioč se, da nudim tako okusu,
kakor nakupni moči svojih cenj. odjemalcev najprimernejše,
po kakovosti najboljše in v ceni najumernejše. — Priporočam
se zato blagohotni naklonjenosti pri nakupu in zagotavljam
obenem v vsakem pogledu kar najsolidnejšo postrežbo.

MAKS CIMPERMAN

OGLEJTE SI

Konkurenčne cene!

Konkurenčne cene!
najnovejšo izbiro
električnih potrebščin
A. SPRAGER, MARIBOR
VETRINJSKA ULICA 14

Inserirajte v „Slovencu“!

Zahvala

Za premnoge dokaze lekrenega sočuvstvovanja ob
prenagli izgubi našega iskreno ljubljenelega soproga,
očeta, brata, strica in avaka, gospoda

Martina Žmavca

žand. poročnika v pok.

izrekamo vsem najprisrčnejšo zahvalo. Prav posebno
pa se zahvaljujemo prečastiti duhovščini, velečastitemu
predstojništvu uršulinskega samostana za vso tolažbo
in molitev, vojaški in žandarmerijski komandi in njih
deputacijam za častno spremstvo, vsem darovalcem
venocov in cvetja in vsem, ki so dragega pokojnika
spremili na njegovi zadnji poti.

Ljubljana, 22. decembra 1935.

ZALUJOČA RODBINA ŽMAVC

Globoko potrti javljamo tužno vest,
da je naša ljubljena sestra, teta in svaki-
nja, gospodica

MARIJA ILJAŠ

kuharica

dne 20. t. m. po daljšem trpljenju, previ-
dena s sv. zakramenti za umirajočo mirno
v Gospodu zaspala.

Pogreb drage rajnice bo v ponedeljek,
dne 23. decembra 1935 ob pol 3 popoldne
iz mrtvanice Splošne bolnišnice na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana, dne 21. decembra 1935.

Zalujoči ostali.

POHIŠTVO

Erman & Arhar
ŠT. VID
Stalna razstava

Do 28. decembra poseben popust. Zahtevajte ponudbe!

Tinčkove in Tončkove prigode

212.

Vrata so zaprta!

Kraljica je udarila s pestjo po grajskih vratih in zaklicala:
»Halo, odprite! Kraljica je zunaj!«

Uporniki pa so se za zaklenjenimi vrati na ves glas zagrohotali
»Kar ostani zunaj! Zdaj ukazujemo mi! Izgubila si palico gromov-
nice in z njo vso oblast nad nami. Odpremo ti vrata samo pod pogojem,
da nam izročiš bele dečke. Dolgo si jih ščitila, našega potrpljenja je
konec. Se danes napravimo nevedno iz njihovega mesa!«

Sanke

prvovrstno izdelane po
Din 62, 72.

najlepše božično darilce, poleg
ugodnega nakupa le pri

Remec-Co

Ljubljana, Kersnikova ulica 7